

Nu subiectiv când e vorba de distribuirea nevastei sau a amantei. (Poate și nu amante în instituție.) Nu subiectiv când e vorba de mărire de salariu, nu bun cu lingușitorii și rău cu cei care-i spun în față ce gândesc... Un director bun e sentimental, dar nu arată. Se sfătuiește cu toți colaboratorii, pe care și-i alege cu grijă, după criteriul competenței. Nu amestecă chestiunile de serviciu cu cele personale, încearcă să cunoască în profunzime problemele înainte de a lua o decizie. Un director bun recunoaște când greșește, nu-și ascunde cu grijă erorile. Nu iubește bârfa, discută întotdeauna deschis, bărbătește, absolut toate chestiunile (fiindcă, ocolindu-le sistematic, ele tot nu se rezolvă de la sine). El e dator să se sacrifice mereu pentru cei pe care, temporar, îi conduce, dar să nu le amintească

mereu, tuturor, cum și cât se neglijează pe sine de dragul instituției. Să aibă personalitate și să manifeste gust și siguranță când judecă munca artistică – și chiar activitățile auxiliare, financiar-administrative și tehnice. Să nu fie coruptibil, să nu poată fi cumpărat cu nimic, să nu aștepte avantaje materiale personale, sub nici o formă, să nu aștepte (da! să nu aștepte nicicând) mulțumiri și recunoștință de la nimeni. Să țină piept cu bărbăție atacurilor, ce-i drept, nu întotdeauna bărbătești (uneori viclene, tandru-femeiești) care-i vin din partea trupei teatrale pe care cu onoare, neapărat cu onoare, o conduce. În fine, să iubească fără prefăcătorie teatrul și oamenii, altfel nu va rezista, iar construcția la care e părtăș se va surpa, cu siguranță, în scurtă vreme.

Până la urmă, acesta este secretul: să te pricepi la ce te-ai înhămat și să iubești ceea ce faci.

Elisabeta Pop

P.S. Citesc în presă că se înmulțesc directorii generali (fără epoleți, desigur, deși... mai știți?). Și tocmai acum, când se scutură nemilos schemele și se subțiază bugetele, văd cum apar tot felul de directori-artistici, adjuncți, administrativi, financiar-contabili, șefi de secție, adjuncți de șefi de secție etc. Să fie ei chiar necesari sau sunt doar cârjele generalilor-veterani?

P.P.S. Anunț important: Fost secretar literar cu vechime mare în teatru, dar cu pricepere în ale teatrului ceva mai mică în raport cu... anii, solicită – nu, oferă – servicii de consilier, contra cost, în vederea completării pensiei de 700 000 lei, după 33 de ani de muncă.

Teatru fără voie ?!

Mirajul micului ecran funcționează în două sensuri. Pe lângă telefragie, există și dorința (subconștientă sau fățișă) de a apărea/acapara dreptunghiul "magnetic". Și dacă Teatrul Național de Televiziune nu-i prea dărmic în premiere, teleteatrotitul ce se-ascunde și în critic se uită în fața aparatului, furat de jocul convenției. Pentru că, în fond, fiecare emisiune își are datele ei de inefabil teatral, începând cu natura sau ținta sa și terminând cu decorul și recuzita specifică. Un exemplu: "Reflecțiile rutiere" apelează frecvent la actorii totali ai Divertis-ului și colonelul Vochină știe de ce o face.

Cum televiziunea împlinește un străvechi deziderat, fiind un veritabil teatru al lumii, auditoriul nu trebuie neglijat, ci, din contra, cultivat – dacă se poate, în tpute accepțiile termenului! Sigur, rămâne la latitudinea (câtește: talentul) teleastului să impună și – eventual – să se impună. Și aici intră în ecuație harul fiecărui realizator, implicit gustul telespectatorilor care își selectează idolii. Unora poate să le placă Marina Almăjan, care-și "joacă" în continuare partitura "Ceaiului de la ora 5", deși de câțiva vreme i s-a ivit o "rivală" de duminică, Mihaela Rădulescu-Bănică, al

cărei aplomb și prospețime sporește "în familie", dar nu neapărat doar datorită mariajului cu un actor-vedetă. Sărind la antipod, la talk-show-urile politice, nu se poate să nu fii fascinat de arta histrionică pusă la bătaie de un tot mai "aristocratic" Horia Alexandrescu, de un tot mai "populist" Ion Cristoiu, de un tot mai gongoric Adrian Păunescu etc. Asumându-și riscul de a deveni prețioși ridicoli sau simpli oaspeți simpatici în intimitatea căminului nostru, teleaștii își "sacrifică timpul și nervii" pentru "Milionari de la miezul nopții", iar atunci când Marius Tucă pleacă în concediu, spectatoarele și spectatorii obișnuiți să-i inventarieze bretelele simultan cu interlocutorii se impacientează, obligându-l să revină pentru o întâlnire "de excepție" cu un lider mai mult cabotin decât miner. În vâltoarea *causeriei*, tensiunile existente în societate scad și conflictele acute se dezamorsează/demonetizează în fața charismei. Se repetă – păstrând proporțiile – experiența "revoluției în direct" ori a parlamentului (idem), scontându-se eficacitatea eternului catharsis, cu nimic vinovat de o astfel de propagare în mase.

De purgare are nevoie oricine, cu

precădere tineretul, însă rămâne de văzut, la un sondaj "de-adevăratelea", în ce proporție se intră în rezonanță cu spiritul ușor vetust al unui fost star pop ce-și administrează o infuzie de juventute printr-un simulacru de cor, nu antic, ci grunge. Exhițiile lui Liviu Tudan pot fi asemuite cu tentativele controversate ale ex-actorului Radu Lordănescu, trecut de partea cealaltă a baricadei, dar păstrând nostalgia scenei; emisiunea cu același titlu redactorul-reporter revitalizând-o abia de când lucrează în tandem cu propria consoartă, sobra Luminița Lordănescu, extrem de pedantă pentru vârsta ei fragedă. Astfel, echilibrul e posibil. Mai deloc solitar, Cornel Todea alternează cu voluptate funcția de director de instituție teatrală cu aceea de cârmaci, "Dintre sute de catarge" păstrându-se la nivelul informației culturale detaliate și prompt furnizate. Lăsând loc de manifestare analitică altor colegi, cum ar fi Adelina Patrichi, dedicată prin excelență și cu excelență "Culturii în lume". Totdeauna o emisiune-spectacol.

Irina Coroiu